

SAMEN VOORTGAAN

MET HET BESTE VAN

ONS MARISTEN DNA

Boodschap van broeder Ernesto Sánchez Barba ter gelegenheid van de viering van de heilige Marcellinus Champagnat - Rome, 6 juni 2020

Beste Maristen van Champagnat,

Op 6 juni vieren we onze stichter, maar dit jaar op een heel andere manier dan gewoonlijk. We vieren het op een eenvoudigere en discretere manier, maar niet zonder de gebruikelijke vreugde en diepgang. Ik denk dat de gelegenheid ons ertoe aanzet om de heilige Marcellinus te eren vanuit een diepere invalshoek.

In het merendeel van de landen waar we aanwezig zijn, ervaren we de sterke pandemie die de wereld door COVID-19 meemaakt.

We zijn diep bedroefd over het verlies van mensenlevens, vooral die van verschillende Maristen van Champagnat, fraters en leken, en van onze naaste familieleden die door de ziekte zijn getroffen. We hebben ook de pijn gevoeld van het niet aan hun zijde kunnen zijn in hun laatste momenten, noch om het geschenk van hun leven te vieren bij begrafenissen. Dit was ook het geval voor onze broeders, leken of ouders die in deze periode voor een andere zaak stierven.

Aan de andere kant is het geruststellend te weten dat het merendeel van de besmettingsgevallen die we hebben gehad, zijn hersteld en op weg zijn naar herstel. We zijn verheugd over de betrokkenheid en de nabijheid van degenen die zich inzetten voor de gezondheidszorg, evenals van al diegenen die hebben meegewerkt aan de ondersteuning van de verschillende diensten voor de hele bevolking in deze tijd van pandemie en inperking.

En tegelijkertijd hebben we allemaal, in Maristengemeenschappen, in gezinnen, een lange periode van quarantaine meegemaakt. In deze situatie bevonden we ons dicht bij elkaar en tegelijkertijd bij onze eigen gebieden van beperking en kwetsbaarheid. Bepaalde waarden en goede praktijken die eigen zijn aan onze gezinsgeest zijn hersteld en nieuw leven ingeblazen. Het was een kans om nauw met elkaar te communiceren en onszelf meer te waarderen. Een tijd voor ieder om in zichzelf te treden, in wat ons van binnenuit bezielt, wat ons motiveert en ondersteunt. Een ruimte van een grotere ontmoeting en een groter contact met God. En waarschijnlijk zoud-

en er ook momenten van angst, verdriet of eenzaamheid zijn geweest, evenals een soort van onenigheid met de mensen om ons heen.

Wij waarderen de vrijgevigheid en de inzet van zoveel opvoeders die creatief zijn in hun online onderwijswerk. We zijn blij te horen over fraters en leken die zich ten dienste hebben gesteld van de meest behoeftigen, in de armste plaatsen, waar mensen hadden kunnen sterven, niet vanwege de pandemie maar vanwege de honger. We waarderen ook een hele reeks initiatieven en acties die een weerspiegeling zijn van de Maristenbroederschap en -solidariteit: steun voor de eigen gemeenschap, zorg voor onze oudere fraters, diensten aan de dichtstbijzijnde bevolking, het delen van voedsel, donaties, samenwerking met Caritas of de plaatselijke kerk.

Daarnaast hebben we in verschillende omgevingen educatieve werken moeten sluiten zonder dat we onze diensten konden aanbieden, omdat de omgeving niet over de digitale middelen beschikt om dit te doen. Op veel plaatsen is er een groeiend gevoel van de economische impact waar we zo goed mogelijk en met criteria van solidariteit op willen inspelen.

Al die tijd heb ik in verschillende situaties aan Marcellinus gedacht. Ik weet niet zeker of hij zoiets als een wereldwijde pandemie heeft meegemaakt. Waarschijnlijk niet. Maar ik durf te denken dat hij misschien iets dergelijks, of nog erger, heeft moeten meemaken, zoals de gevolgen van een revolutie of bepaalde momenten van grote moeilijkheden die elkaar in zijn eigen leven en in dat van zijn ontluikende instituut hebben opgevolgd.

Ik vraag me af: wat waren de fundamentele elementen die Marcellinus ertoe hebben aangezet om zich niet te laten verlammen door angst, of om zich niet in het diepst van zijn ziel te voelen? In andere opzichten wil ik er drie benadrukken: zijn vertrouwen, zijn durf, zijn broederschap.

- **Vertrouwen.** Ik geloof dat Marcellinus, zelfs in de moeilijkste momenten, geen enkel moment twijfelde aan het feit dat zijn leven en zijn zending het werk van God waren, het werk van Maria. Hij heeft zich nooit gepresenteerd als de regisseur, de hoofdauteur... hij bracht alles tot eer en glorie van de Heer, met het gevoel zijn dienaar te zijn. Hij leefde altijd onder Maria's moederlijke bescherming en sprak regelmatig met haar. Hij drukte het uit in een moment van crisis: Maria, het is jouw werk... als ze verdwijnt, is het niet ons werk dat verdwijnt, maar het jouwe, want je hebt alles voor ons gedaan. Als zij verdwijnt,

dan is het niet ons werk dat verdwijnt, maar het jouwe, want jij hebt alles voor ons gedaan. Daarom rekenen wij op jouw krachtige hulp; wij zullen er altijd op rekenen (zie het leven, p. 96). Haar vertrouwen in haar beperkt zich niet tot het voelen van haar alleen als een beschermende moeder: het heeft haar ertoe gebracht haar te imiteren, te zoeken naar en te reageren op God op de manier van Maria. In mijn bericht van 25 maart jl. heb ik u gezegd: Maria van het Ja bezielt ons en begeleidt ons. Net als zij hebben wij, in het licht van de onzekerheid en de angst, geloof, vertrouwen, passie voor God en voor de mensheid nodig, als stevige fundamenten om vooruit te komen.

- **Gedurfd.** Marcellinus was een man die aandachtig leefde om de stem van God te ontdekken door middel van gebeurtenissen. Hij leerde de tekenen van de tijd lezen. En in gebed, na diep in zichzelf gezocht te hebben, reageerde hij moedig. We weten dat niet iedereen hem begreep, dat hij meer dan eens bekritiseerd werd. Hij durfde het aan om zich in te zetten voor de opvoeding en de evangelisatie van de jongeren, waarbij hij voorrang gaf aan de meest verlatenen en een instituut ten dienste van hen oprichtte. Hij moedigde de eerste missionaire fraters aan om over de grenzen heen te gaan, zelfs naar de meest afgelegen landen... Eenvoud, solidariteit, aandacht voor de armsten in nood waren kenmerken die hij zijn hele leven lang heeft laten zien. Zijn durf bracht hem ertoe om open en flexibel te zijn in het geven van nieuwe antwoorden zonder te verzanden in vooraf vastgestelde patronen. Hij werd geïnspireerd door Maria, die altijd attent was om te reageren en te dienen, zoals ze deed op de Visitatie en op Kana.
- **Broederschap.** Marcellinus, die zich volledig geliefd voelt bij God en geroepen is om zijn werk te doen, heeft nooit alleen willen lopen. Hij is altijd vooruitgegaan door broederschap op te bouwen. Vanaf het begin had hij de intuïtie dat de getuige van een groep altijd sterker is

dan die van een individu. Hij durfde de eerste broeders te verzamelen en te begeleiden, leefde in hun midden en deed afstand van zijn leven in de parochie, wat gemakkelijker zou zijn geweest. Hij heeft met weinig middelen de bouw van de Hermitage op zich genomen en heeft zijn "hand op het werk" gezet door samen te werken met de fraters en de metselaars. Hij was ervan overtuigd dat de missie effectiever

en levensvatbaarder zou kunnen zijn als ze in de gemeenschap werd uitgevoerd. Zo liet hij ons een grote familiegeest na. “Het cultiveren van de familiegeest maakt deel uit van Marcellinus’ authentieke visie op broederschap. Maak het zichtbaar door het cultiveren van openheid en beschikbaarheid, zowel in de gemeenschap als in de missie. Bijdragen tot het creëren van een klimaat waarin ieder de aanmoediging en de vitaliteit krijgt die hij nodig heeft”. (Regel van het leven, 55) Hij stond erop dat we een gezin zouden vormen rond Maria, de Goede Moeder, zoals de apostelen dat met Pinksteren deden.

Wat zouden de belangrijkste elementen van ons Maristen-DNA zijn die ons zouden kunnen helpen om samen verder te komen, gezien de situatie waarin we nu leven? Wat zeggen Marcellinus’ vertrouwen, durf en broederschap me vandaag? We kunnen er persoonlijk over nadenken, maar ook op het niveau van de gemeenschap, ons broederschap of onze familie.

Er doet zich nu een grote kans voor - ik zou zeggen een ongekende kans - om het “waarom” van alles wat we meemaken in vraag te stellen en te beantwoorden. Kunnen we de schreeuw van de wereld horen? Voelen wij ons medeverantwoordelijk voor het aangaan van sociale, politieke en economische uitdagingen? Willen we een cultuur van ontmoeting opbouwen en niet de voorkeur geven aan een cultuur van afwijzing? Zijn we toegewijd aan een integrale ecologie die de zorg voor het milieu en de menselijke ontwikkeling onlosmakelijk met elkaar verbindt?

Op 14 mei nodigde Paus Franciscus ons uit om ons in gebed te verenigen met alle gelovigen. In zijn preek zei hij: “In november vorig jaar wisten we niet wat een pandemie was: het kwam als een overstroming, het kwam ineens. Nu worden we een beetje wakker. Maar er zijn zoveel andere pandemieën die mensen doden en we beseffen het niet, we kijken de andere kant op. We zijn ons een beetje bewust van de tragedies die zich op dit moment in de wereld afspelen. (...) Er zijn er zoveel! De pandemie van oorlogen, honger en zoveel andere”.

Op 6 juni a.s. zullen we naast de ruimte die we reserveren voor bezinning en gebed, ook vieren in gemeenschap en familie. We zullen ons verenigen in de gemeenschap, als een wereldwijde familie. Virtuele communicatiemiddelen zullen ons helpen om ons verbonden te voelen en onze vreugde op een creatieve manier te delen.

Moge de viering van de heilige Marcellinus Champagnat ons als instituut aanmoedigen om samen, op de manier van Maria, de essentie van ons Maristen-DNA te leren kennen.

Ernesto